

WYROK W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 11 sierpnia 2026 r.

Sąd Najwyższy w składzie:

SSN Jerzy Grubba (przewodniczący)

SSN Michał Laskowski (sprawozdawca)

SSN Andrzej Stępka

w sprawie **M.K.**

skazanego z art. 190 § 1 k.k.

po rozpoznaniu w Izbie Karnej na posiedzeniu bez udziału stron

w dniu 11 sierpnia 2026 r.,

kasacji, wniesionej przez Prokuratora Generalnego na korzyść skazanego

od wyroku Sądu Rejonowego w Opolu

z dnia 8 stycznia 2026 r., sygn. akt II K 1633/25,

**uchyla zaskarżony wyrok w pkt II, w części dotyczącej
orzeczenia dwóch środków karnych z art. 39 pkt 2b k.k. i sprawę
w tym zakresie przekazuje Sądowi Rejonowemu w Opolu do
ponownego rozpoznania.**

SSN Michał Laskowski

SSN Jerzy Grubba

SSN Andrzej Stępka

UZASADNIENIE

Sąd Rejonowy w Opolu, wyrokiem z 8 stycznia 2026 r., skazał M.K. za popełnienie przestępstwa z art. 190 § 1 k.k. na szkodę dwójki pokrzywdzonych, na

karę 8 miesięcy ograniczenia wolności polegającej na wykonywaniu nieodpłatnej, kontrolowanej pracy na cele społeczne; orzekł wobec niego trzy środki karne w postaci zakazu kontaktowania się z pokrzywdzonymi i zbliżania się do nich na odległość nie mniejszą niż 10 m. Od wyroku pierwszoinstancyjnego nie wywiedziono apelacji i orzeczenie uprawomocniło się 31 stycznia 2026 r.

Kasację od wyroku Sądu Rejonowego wniósł na korzyść skazanego Prokurator Generalny w trybie art. 521 § 1 k.p.k. Podniósł w niej rażące i mające istotny wpływ na treść orzeczenia naruszenie prawa materialnego - art. 43 § 1 k.k. w zw. z art. 39 pkt 2b k.k. i art. 41a § 1 k.k. polegającego na nie określeniu okresów obowiązywania orzeczonych środków karnych i zażądał uchylenia wyroku pierwszoinstancyjnego w zaskarżonej części i przekazania sprawy do ponownego rozpoznania w tym zakresie.

Sąd Najwyższy zważył, co następuje.

Kasacja okazała się oczywiście zasadna, co implikowało rozpoznanie jej w trybie art. 535 § 5 k.p.k.

Analiza sprawy potwierdziła zasadność wniosku sformułowanego w nadzwyczajnym środku zaskarżenia. Zgodnie bowiem z treścią art. 43 § 1 k.k., o ile ustawa nie stanowi inaczej, zakazy wymienione w art. 39 pkt 2b k.k. orzeka się w latach od roku do 15 lat; wyjątkiem jest sytuacja, o której mowa w art. 41a § 3 k.k. (w myśl tego przepisu Sąd może orzec dożywotnio zakaz kontaktowania się i zbliżania się do określonych osób w razie wymierzenia skazanemu kary bezwzględnej pozbawienia wolności). Niewątpliwie orzekając zakaz kontaktowania i zbliżania się skazanego do K.S. i N.S. Sąd zaniechał określenia czasu trwania wymierzonego środka karnego. Ujawnienie tego braku potwierdziło zasadność wykazanego w kasacji uchybienia, albowiem w zaistniałym układzie procesowym zastosowanie art. 43 § 1 k.k. było obligatoryjne. Tymczasem Sąd *meriti* w punkcie II wyroku prawidłowo powołał przepis art. 43 § 1 k.k. w zw. z art. 41a § 1 i § 4 k.k. (M.K. popełnił przestępstwo przeciwko wolności grożąc pozbawieniem życia dwóm osobom), ale wbrew ustawie orzekł bezterminowo środek karny z art. 39 pkt 2b k.k. W tej sytuacji należało uznać, że wyrok obarczony został rażącą obrazą prawa wskazanego w kasacji, która miała istotny wpływ na treść wyroku, albowiem w sposób nieuprawniony ukształtowano niekorzystną dla skazanego sytuację, w której czas stosowania zakazu pozostawał nieznany, a według konsekwentnie prezentowanej przez Sąd Najwyższy linii orzeczniczej brak ten nie mógł być konwalidowany w

ramach postępowania wykonawczego na podstawie art. 13 § 1 k.k.w. (zob. wyr. SN z: 14 października 2014 r., III KK 124/14; 30 marca 2015 r., II KK 75/15; 15 listopada 2017 r., IV KK 284 /17).

Orzekając ponownie co do środka karnego, Sąd Rejonowy będzie zobowiązany zastosować art. 43 § 1 k.k. i określić termin wykonania orzeczenia w tym zakresie.

Z tych powodów Sąd Najwyższy orzekł na posiedzeniu bez udziału stron jak w części dyspozytywnej wyroku (art. 537 § 2 k.p.k.).

SSN Michał Laskowski

SSN Jerzy Grubba

SSN Andrzej Stępka

[WB]

[r.g.]